

LAURENȚIU FAIFER: Ambele piese denotă nu numai cunoașterea istoriei, ci și un deosebit simț al ei; și dacă lucrul e notabil atunci când ne referim la un text de aspect uzitat (*Reduta*), e cu atât mai apreciabil atunci când se exercită asupra unui înșăilat pe o canava nouă (*Ciubăr-vodă*).

Regretăm că prima piesă nu se ridică, din punct de vedere teatral, la nivelul fidelității pe care o prezintă față de epocă. Pozițiile personajelor sînt nuanțate, dar ființa artistică le e destul de ștearsă sau de banalizată. Nimic nu reține atenția din punct de vedere scenic, totul fiind tratat într-un fel care amintește de specificul operelor de proză. Și în ceea ce privește construcția, ea e plină de lacune: după expoziția (cam prea afișată, prea definitorie) a actului I, urmează actul care ar trebui să fie nodal: dar acest act II păcătuiește prin verbiaj, substanța lui dramatică (în ciuda episodului „Sion”) e scăzută, iar apariția unor personaje ca Marta se dovedește artificioasă. Actul III? Declarativ, neconvincător, cumulînd onorabil din actul precedent doar episodul tarasconadei balcanice a lui Tache Dumitrescu.

Ciubăr-vodă respiră haz și vervă și se plimbă cu pași dezinvolti printre secole îndăurate. Personajele glăsuiesc într-o limbă păstoasă, evocatoare dar mereu inteligibilă (simțul caracterizării prin limbaj e prezent și în *Reduta* — chiar la eroii de mîna a treia, de pildă Ana). Cu toate că aspectul critic se vedește de sub divertisment, lucrarea pare puținică de una singură.

Două observații de detaliu: poate mai reflectați asupra oportunității într-un text de asemenea factură a părții din replica logofătului, care începe cu „Dar domnul nostru hilpav...” (pag. 28). Iar penultimul vers al piesei poate fi enunțat și altfel.

DANIEL TEI: *Ciudatul blestem* nu ni se pare a fi o piesă, ci doar o www.cimec.ro

cesiune de dialoguri. Construcția dramatică e minimă, personajele sînt schematice (pe scheme mult frecventate) și prezentate liniar, fără nici o evoluție, fără nici o meandru.

Ținuta literară e modestă, iar intenția educativă se traduce printr-un didacticism fățîș.

Socotim aceste pagini utile doar pentru „digația” dumneavoastră dramatică.

DUMITRU PANAIT: Regretăm că valoarea literară a dramei *Aloisi Gritti* nu e direct proporțională cu munca dumneavoastră. Transpare faptul că ați studiat în amănunțime epoca, pasiunea față de subiect e evidentă — și totuși rezultatul îl socotim redus.

Viziunea vă e tributară unui roman-tism tenebros, personajele se zburcună adesea nemotivat, monștrii malefici contrastează cu aparițiile edulcorate.

Pagini întregi (de pildă povestirea lui Doczya) amintesc (supărător) nu cele mai bune lucrări dramatice de pe vremea lui Bolintineanu.

Eroii sînt declarativi și vorbăreți, emfatici, ploaia de adjective năclăiește totul.

Citind, am avut tot timpul impresia unei lucrări mai învechite decît însăși epoca tratată.

GHIȚĂ BARBU: Ușurință în replică, dar ușurință care degenerează adesea în inflație verbală. Simț al oralului — decăzînd uneori în platitudine și expresii neîngrijite, neflagrante pe stradă, dar scrișind pe hîrtie.

Orhidea junglei are o viziune mai apropiată de TV decît de teatru, deși prolixitatea contravine și acestui domeniu. Tema e tratată mărunt.

Miracolul e scrisă într-o modalitate cuminte, dar confecționată prea evident. Cam anostă. Totuși, vă rugăm să ne mai trimiteți.

Mihai Dimiu